

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Cirkler

Citation: Larsen, Karl: "Cirkler", i Larsen, Karl: *Cirkler*, 1893, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_03-shoot-idm140694311674960/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Cirkler

man give Manden Ret; jeg ser heller ikke nogen tvingende Nødvendighed for det.»

Han rejste sig og gik lidt op og ned ad Gulvet: «Frøken Eichenbach var jo rejst, førend Du kom?» sagde han og standsede.

«Ho—ho, min gamle Ven!»

«Hva' for no'et? -- Lad nu være at blive taabelig, ligesom Fru Grossmann; eller rettere sagt: i dette Tilfælde er hun mærkelig nok ikke blevet det.»

«Det lader til at undre Dig selv, kære Halling.»

«Ja, for Pokker . . . , jeg mener bare, Frøken Eichenbach er da det eneste menneskelige Stykke Kvindfolk, der findes i hele det Menageri her i Huset.»

«Ung, køn, Penge, Familie?»

«Ingen af Delene, Du!»

«Nu kan jeg nok mærke, at Du er den!» —

«Det er saa underligt,» sagde Halling med langsomt Eftertryk, «for hvis nu saadan en Pige havde Penge og lidt indflydelsesrig Familie, saa vilde man sige til sig selv: Det er dem, Du sigter paa, og saa blev man slet ikke forelsket i hende. Men paa den anden Side er

dette her Kildevand og Kærlighed dog saa fordømt maanskinsagtigt, at det maatte kunne være nær ved at bringe fornuftige Mennesker af med deres Forelskelse igen.»

«Jeg kan sige Dig en Ting, kære Halling, at Du er uigenkaldelig fortabt; Du kan lige saa godt springe i det som krybe i det, Du har alle Symptomerne.»

«Ogsaa dette har jeg sagt til mig selv! Nu, hun er borte, har jeg den samme underlige Fornemmelse, som naar man om Foraaret ser ud over store Enge eller Plæner, og jeg veed, at naar jeg hører hendes Stemme igen nede i Korridoren, vil det give 1 à 2 Hop i Livet paa mig ligesom i Saffiansbolden hos Andersen. Forleden Dag spurgte den gamle Mrs. Clarke ganske en passant om, hvad Farve Frøken Eichenbachs Øjne havde, og saa røg Svaret ud af mig helt ovre fra den anden Side Bordet. Det maa dog være et ganske afgørende Symptom, at jeg uvilkaarligt maatte forestille mig, det Spørgsmaal kun kunde være rettet til mig! — Det eneste, som ærgrer mig, er, at man i vort videnskabelige Aarhundrede ikke kan gaa op til sin Læge lige-